

skulde søge at faae det Offentlige til at overtage Løge og Medicin. Dette mente den ærede Minister ikke ret lod sig gjøre, og i det Hele taaget syntes det at fremgaa af Ministerens Udtalelser, at det var bedre, at de fik rene Kontanter, saa kunne de selv forvalte deres Sager med den Hjælp, som det Offentlige ydede. Jeg tror ikke at kunne se saaledes paa Sagen. Jeg tror — hvad Sygekasserne forøvrigt selv have udtalt sig for — at det vil være det Meeste og bedst Mulige for dem, naar det Offentlige vilde overtage Løge og Medicin ogsaa — som det er udtalt — til Fordel for dem, der staa udenfor Sygekasserne, og jeg tror, at det Offentlige kan gjøre det og vil spare betydelig derved, i ethvert Tilfælde vilde det kunne spare betydelig ved at levere Medicinen selv. Det vilde være rigtigt, at Apothekervæsenet i det Hele taget kom ind under det Offentliges Omraade. Det er jo virkelig fattigt Tilfældet, at man i nærværende Tid betaler Medicinen mange Gange saa dyrt, som den burde betales. Det vilde man undgaa, hvis Staten overtog, Apothekervæsenet, hvis Staten blev Leverandør af Medicin. Man vilde da mindst kunne faae tre Gange saa meget Medicin som nu for samme Betaling. Det var altsaa et Foretagende, som kunde betale sig for Staten at tage fat paa, hvilket vistnok ogsaa det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valokreds (S. Hage) vil indrømme mig. Apothekervæsenet og Medicinalvæsenet er et Omraade, der meget har været Tale om; jeg vilde derfor ønske, at man netop ved denne Lov kunde komme ind paa den Tanke, at Staten leverede Løge og Medicin gratis til Sygekasserne. Gjorde man dette, nærmede man sig ogsaa noget til vore principielle Anskuelser, idet man sikkert derved vilde omordne Sygekasserne saaledes, at selv den mindst Bemidlede vilde kunne blive Medlem af en Sygekasse, idet Kassen da kom til at staa som noget Andet og kun blev en gjensidig Hjælpkasse med Pengemidler, og han vilde da for et ubetydelig Kontingent kunne fikke sig ikke saa ganske Lidt i Sygdomstilfælde som ren Hjælp. Jeg vil derfor anbefale, at vi alvorlig tage dette under Overveelse, indtil man kan komme ind paa indenfor Sygekassernes Omraade at yde fri Løge og Medicin. Lader dette sig gjøre, tror jeg, man har vundet Meget og er kommet et godt Stykke frem i den Retning. — Den ærede Minister fremhævede, at der spares Meget blandt Smaafolk, det beviser jo imidlertid ikke meget, saaledes som den ærede Minister ogsaa selv indrømmede, det fastslaar blot dette, som vi fra

vor Side altid have fastholdt, at hvor der kunde spares, blev der sparet, og der ingen Utilbøielighed er til at spare, som man vil give det Udseende af. Dog vil jeg advare mod at lægge for megen Bægt paa, hvad den ærede Minister sagde. Sagen er vel nærmest kun den, at det er blevet mere og mere almindeligt hos Smaafolk at sætte Pengene ind i Sparekasser eller Vikuber, succesfuldt som de fortjene dem, for at have dem, naar de skulle bruge dem til Husleie og Lignende. Det er mere og mere gaaet op for de mindre Bemidlede, at de ikke bør beholde dem hjemme, da de saa let komme til at bruge dem til Andet. Naar den ærede Minister dernæst var af den Mening, at Løgelønnen ikke vilde opsluge det Hele, saa er jeg dog bange for, at det vil blive Tilfældet alligevel. Jeg vil haabe, den ærede Minister laade Mærke til, hvad jeg udtalte til det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valokreds, for det vil jo fremgaa deraf, at dersom Løgerne gennemgaaende ville forlange, hvad de have forlangt i denne ene Sygeforsening, saa vil hele dette Beløb, selv om det naaer tilnærmelsesvis op til det, som den ærede Minister mente, medgaa dertil. Vi maa derfor, hvis vi ville virke noget Godt paa dette Omraade, absolut gaa videre, medmindre man tror, at det er tilstrækkeligt at understøtte Sygekasserne saaledes, at Løgerne kunne faae et bedre og høiere Honorar. Men det tror jeg ikke, for som Sagen staar, viser det sig jo, at Sygekasserne ere i absolut Nedgang, og det nytter ikke at paaføre dem større Kontingent, for det magte de ikke, og det vil medføre, at Medlemsantallet bliver mindre. Der er kun Et at gjøre, og det er at komme dem pekuniært til Hjælp ud over det, Løgerne biligvis kunne og ville forlange. Den ærede Minister sluttede med at udtale Haabet om, at man vilde faae Noget ud af denne Lov, og jeg vil slutte mine Bemærkninger til den ærede Minister med at udtale samme Haab. Ved at gjøre Noget for at faae Noget ud af den forsaar jeg, at begge yderliggaaende Fløie nærme sig saa meget som muligt til hinanden, og jeg vil ønske og haabe, at man kan komme ind derpaa og nærme sig henimod, at Løge og Medicin kan blive det, man vil lade Sygekasserne tilflyde. Den ærede Minister sigtede gennem hele sin Udtalelse til, at dette var en Samfundsopgave, der burde løses, men naar det er det, saa veed jeg ikke, hvorfor den ærede Minister er saa besteden i sine Fordringer og saa bange for at tilraade et langt større Beløb end dette. Den ærede Ministers Kolleger i Ministeriet ere sandelig ikke bestedne paa deres Omraader. Naar der er Tale om Be-